

DE ROODKAPJE CODE ONTHULD

Blauwdruk voor een briljante vertelling

Copyright: Roy Grünewald

Alle elementen van een briljant verhaal

Je kunt zeggen dat uit de analyse van Roodkapje bijna alle elementen naar voren komen, die van een verhaal een briljante vertelling maken. Met name door de vertel structuur, het plot, de opbouw van spanning, de verborgen codes en de moraal (boodschap).

Het mooie is, dat aan de hand hiervan eindeloos gevarieerd kan worden met betrekking tot de toepassing van andere verhalen. Het sprookje van ‘Roodkapje’ is daarom een model of, zo je wilt: de ‘moeder’ van vele verhalen.

De vertelling zoals we die kennen

Laat ik eerst je geheugen oprispen en het min of meer oorspronkelijke verhaal vertellen. Daarna gaan we het bijna zin voor zin analyseren. Dat doe ik in de vorm van een soort rondleiding. Pas daarna zul je ontdekken hoe briljant dit verhaal in elkaar steekt en hoe je de storytelling curve en gelaagdheid kunt toepassen.

Roodkapje en grote boze wolf

Lang geleden woonden er aan de rand van het bos een moeder met haar dochter. Toen haar dochter elf jaar werd breidde haar moeder voor haar een rood mutsje. Het meisje was er zo trots op, dat ze het aan iedereen in het dorp liet zien:

-“Kijk eens, ik heb een rood mutsje!”

De mensen moesten lachen en noemden haar vanaf dat moment ‘Roodkapje’. Nu woonde de oma van Roodkapje in een huisje in het bos. Om de andere dag ging moeder met Roodkapje naar grootmoeder toe en ze nam een mandje mee met wat lekkers. Als ze daar waren, maakte moeder het huisje schoon, terwijl Roodkapje in de tuin speelde. Zo ging dat al een hele tijd. Op zekere dag vroeg de moeder aan Roodkapje, of zij het durfde om een keer alleen naar oma te gaan. Roodkapje bloosde van opwinding. Ze vond het spannend! Een keer zonder moeder naar oma. Zonder zich te bedenken stemde Roodkapje toe. Maar moeder sprak vermanend:

-“Lieve schat, denk er wel om, en dat moet je me beloven, dat je nóóit van het pad af zal gaan.”

Roodkapje stond te trappelen van ongeduld en zei snel dat ze dat beloofde. Moeder vervolgde:

-“En je weet, in het bos woont de grote boze wolf. En die wil zich nog wel eens voordoen als een voorname heer. Je moet me beloven dat je met niemand, maar dan ook iemand zult praten in dat bos. Beloof je dat?”

Roodkapje stak twee vingers omhoog en beloofde.

-“En dan nog wat, lieve kind. Zorg ervoor dat je voor zonsondergang weer thuis bent. Anders maakt mama zich heel erg ongerust.”

Roodkapje kon niet wachten van ongeduld en riep snel

-“Jaha mama.”

Moeder pakte het mandje met daarin koekjes, wat brood, fruit en een flesje rode wijn en gaf het aan Roodkapje.

- "Doe je voorzichtig?"

Roodkapje knikte, gaf mama een kus en ging huppelend en zingend op weg naar het huisje van oma. Onderweg zag ze ineens bloemen langs het pad.

- "Oh, wat een mooie bloemen. Dat zal oma leuk vinden, ik zal ze eens verrassen met een boeketje."

Ze hurkte op het pad en begon de bloemetjes te plukken. Ondertussen struinde de boze wolf door het bos. Hij had in geen tijden gegeten en ineens snoof hij de geur van jong, vers mensenvlees. Langzaam sloop hij dichterbij totdat hij ineens achter de bloemen plukkende Roodkapje stond.

- "Goedemiddag!"

Roodkapje schrok zich een hoedje:

- "U laat me schrikken!"

De wolf, die zich verkleed had als een heer, antwoordde:

- "Ach kind, je hoeft niet te schrikken van me. Hoe heet je eigenlijk?"

- "Ze noemen me Roodkapje, meneer," en ze wees op haar mutsje.

- "Wat een mooie naam! En wat ben je aan het doen Roodkapje?" wilde de wolf weten.

- "Ik ben bloemen aan het plukken."

- "Bloemen plukken? Voor wie dan wel?"

- "Voor mijn oma."

De wolf keek om zich heen.

- "Oma? Ik zie helemaal geen oma!"

- "Nee, oma woont in dat witte huisje in het bos en ze woont helemaal alleen!"

- "Ach, woont daar jouw oma. Luister kind, kom eens mee, daar achter die rotsen, daar groeien veel mooiere bloemen dan hier langs het pad. En... daar groeien bramen en bosaardbeien. Dat zal oma lekker vinden! Kom maar eens mee met mij."

En hij greep haar bij de hand, maar Roodkapje rukte zich los.

- "Laat los, want ik mag van mama niet van het pad af en ook niet met vreemden praten. Opzouten jij!"

De wolf ging rechtop staan, groette haar en wandelde rustig weg. Maar zodra hij uit haar gezichtsveld was verdwenen, snelde hij naar het huisje van oma. Daar aangekomen klopte hij op de deur.

- "Wie is daar?" klonk een krakerig stemmetje van binnen.

De wolf slikte eens en zette zijn hoogste stemmetje op.

- "Ik ben het oma, Roodkapje."

Even bleef het stil, waarna oma riep:

- "Kom maar binnen kindje, de deur is los."

Verbaasd voelde de wolf aan de klink. Inderdaad, de deur was los. Hij bedacht zich geen moment, stormde naar binnen, stortte zich op de arme grootmoeder en verslond haar met huid en haar tot op het bot. Ziezo, zijn eerste honger was gestild. Snel trok hij kleren aan van oma, zette haar slaapmuts op en wachtte op het lekkerste wat nu in aantocht was. Het duurde niet lang, of hij hoorde Roodkapje zingen. Ze klopte op de deur.

- "Wie daar?" riep de wolf met zijn meest krakerige stem.

- "Ik ben het oma, Roodkapje."

"Kom maar binnen kindje, de deur is los."

Roodkapje stapte het huisje binnen en babbelde maar door terwijl ze het mandje op tafel zette en de spulletjes uitpakte.

- "Hallo oma, ja ik ben alleen vandaag, knap hè, want mama had geen tijd. Wat is het hier donker oma, ik zal de ramen eens opendoen dadelijk. Kijk eens wat ik heb meegenomen, lekkere broodjes en wat fruit en een flesje wijn en speciaal voor u een bosje bloe..."

Ze had zich omgedraaid naar oma die in de schommelstoel zat vlak bij het smeulend haardvuur.

Roodkapje schrok.

- "M-maar oma, wat ziet u er slecht uit!"

- "Ja kind, dat komt omdat oma een beetje ziek is. Maar kom eens dichterbij, klim op mijn schoot en geef me een kus."

Roodkapje aarzelde, maar voordat ze het wist trok de wolf haar op schoot. Ineens zag Roodkapje het en zei:

- "Maar oma, wat heeft u grote oren!"

- "Dat is, dat is om je beter te kunnen horen."

De wolf snuffelde even over haar wangen.

-“Maar oma, wat heeft u grote ogen!”

-“Ach kind, dat is om je beter te kunnen zien!”

De wolf ademde zwaar in haar gezicht.

-“Maar oma, wat heeft u een grote mond met zulke scherpe tanden.”

Het bleef een moment doodstil. De klauwen van de wolf streelden even over het rode mutsje en haar blonde lokken. Ineens sperde hij zijn kaken wijd open.

-Grrrhaphaphapslik

Met een paar gulzige happen verslond hij het kind met huid en haar tot op het bot. Hij trok de fles wijn open en dronk die in een paar slokken leeg. Ziezo, zijn honger was gestild. Hij zette zich in de schommelstoel en viel in een diepe, diepe slaap.

Ondertussen was de jager in de buurt van het huisje gekomen. Deze boswachter had de moeder van Roodkapje beloofd, dat hij af en toe eens een oogje in het zeil zou houden bij dat oude mens.

Dichterbij gekomen hoorde hij een enorm gesnurk. Nou wist hij wel dat grootmoeder behoorlijk kun snurken, maar zo erg had hij het nog nooit gehoord. Bij de deur gekomen riep hij haar, maar er klonk alleen gesnurk. Hij voelde aan de klink. De deur was los. Langzaam opende hij de deur en in het schijnsel van het binnenvallende daglicht zag hij het in een oogopslag. Daar zat niet oma in de stoel, maar dat was de boze wolf, in de kleren van oma. De jager bedacht zich geen moment. Hij haalde zijn geweer van zijn schouder, richtte op de kop van het beest en knalde het af. Baf. Met een doffe klap viel de wolf op de grond. Maar... waar was oma? De jager rende door het huis, keek in de tuin, het schuurtje en overal riep hij haar. Geen antwoord. Hij keerde terug naar de wolf en toen hoorde hij eens stemmen uit zijn buik komen.

-“Help, help, we zitten in de buik van de wolf, de wolf heeft ons opgegeten.”

Daar hoorde de jager tot zijn ontzetting twee stemmen. Was die andere stem niet die van Roodkapje?

Hij trok zijn jagersmes en sneed met een grote haal de buik van de wolf open. Daar sprong eerst oma uit de buik en toen Roodkapje. Snel zochten ze een paar zware stenen, deden die in de buik, naaiden die dicht en gooiden het beest in een diepe put.

-“Ziezo, die zal nooit meer iemand kwaad kunnen doen,” mompelde de jager.

De zon was al bijna aan het ondergaan en moeder stond al ongerust te kijken naar het pad uit het bos. Gelukkig, daar kwam Roodkapje aangehuppeld. Maar, wat was dat, daar was oma, die ondersteund werd door de jager! Wat was er gebeurd? Moeder snelde op ze af. Daar vertelden ze wat er allemaal die middag was gebeurd. Toen ze in het huisje wat waren gekalmeerd en moeder Roodkapje naar bed had gebracht en oma in slaap was gevallen, keek moeder de jager aan.

-“Jij, dappere jager, jij hebt mijn moeder en mijn kind gered.

Het bleef even stil en de jager wist niet zo gauw iets terug te zeggen. Maar dat hoefde ook niet. Ze sloeg haar armen om hem heen en was hem o zo dankbaar dat dankzij hem alles goed was afgelopen. En Roodkapje? Nog lang heeft ze nachtmerries gehad over deze gebeurtenissen, maar uiteindelijk beseft ze hoe naïef ze was geweest.

Ik ga nu jullie lezers als een gids, stap voor stap meevoeren door de vertelling. Nou kent bijna iedereen dit verhaal wel, maar ik beloof dat na deze rondleiding Roodkapje nooit meer dezelfde zal zijn als je tot nu toe in gedachten had doordat het vroeger is voorgelezen. Ook het tableau in de Efteling zul je met heel andere ogen bekijken. Mijn rondleiding zal aantonen hoe briljant dit verhaal in elkaar steekt.

Op pad!

In de linker kolom is het bovenstaande verhaal in stukken gesneden. In de rechterkolom voer ik jou als lezer mee door de structuur van de vertelling, maar ook wijs ik als een gids op trucages en verborgen codes.

Met behulp van de structuur wordt de toehoorder stap voor stap meegenomen naar het einde, het slot van het verhaal, waar we mogen hopen op een goede afloop. Als er sprake is van een goede afloop dan wordt het bekend maken daarvan zo lang als mogelijk uitgesteld. De spanning wordt zeer knap gedoseerd: niet te veel, niet te weinig, maar wel stuwend naar het volgende moment of scene. Er worden trucs toegepast in het verhaal. Meestal dienen die om de spanning te vergroten of om de lezer op het verkeerde been te zetten (dwaalsporen).

Verborgen codes

Tenslotte barst het verhaal van verborgen codes. In de toelichting hierna zullen we zien dat juist die verborgen codes ons brein aan het werk zullen zetten. Ons brein zoekt naar betekenis. Uiteraard zijn dat processen die zich in fracties van seconden op neurologisch niveau afspelen. In zoverre is ons reis ook een beetje in slow motion.

Het 'pad' van Roodkapje

Roodkapje en grote boze wolf	<p>Titel prikkelt door de tegenstelling van een kind (verkleinwoord) te zeten tegenover niet zomaar een wolf, maar hij is groot en bovendien boosaardig. Hoe zal zo'n confrontatie (belofte van een strijd) aflopen?</p>
	<p>Van titel naar proloog De titel prikkelt onze nieuwsgierigheid en is belangrijk om ons in het verhaal te 'zuigen'.</p> <p>Een extra belofte In mijn inleiding, voor ik het verhaal vertel, doe ik daar een schepje bovenop: ik voeg een extra belofte toe. Immers er is sprake van een volwassen publiek die het waarschijnlijk kinderachtig gaat vinden als ik 'Roodkapje' ga vertellen. Dus voeg ik eraan toe dat na het horen van deze versie Roodkapje nooit meer hetzelfde verhaal zal zijn zoals dat vroeger door je ouders of opa en oma is voorgelezen. Door deze belofte is men bereid om te luisteren.</p> <p>Het verhaal is een reis: de eerste stap Elk verhaal heeft een inleiding of proloog nodig, omdat de toehoorder zich een beeld moet vormen over tijd, plaats, personen en uitgangssituatie. Men neemt die noodzakelijke feiten en gegevens voor kennisgeving aan en wordt daarmee op het juiste verhaalspoor gebracht. Bv: 'Er was eens, 4000 jaar geleden in de Egyptische woestijn...' of pas geleden op het Damrak in Amsterdam...' leveren heel andere uitgangspunten op voor het beeld van het verhaal.</p>
Lang geleden woonden er aan de rand van het bos een moeder met haar dochter.	<p>Proloog Dit dient om het publiek op het juiste spoor te zetten: bepaling van tijd, plaats en personen. 'Lang geleden' is een onbestemde tijd en mag de toehoorder zelf invullen (verbeelding werkt). De plaats is ook bepaald. Vanaf hier gaat straks de reis van de hoofdpersoon beginnen.</p> <p>Trucage Waar is de vader? Hier wordt een truc toegepast: het bewust weglaten van een sterke figuur, die in geval van nood zou kunnen helpen.</p> <p>Verborgene code: 'Aan de rand van het bos' is een relatief veilige plek, want het bos zelf is onoverzichtelijk. Achter elke boom schuilen gevaren.</p>
Toen haar dochter elf jaar werd breidde haar moeder voor haar een rood mutsje. Het meisje was er zo trots op, dat ze het aan iedereen in het dorp liet zien: -“Kijk eens, ik heb een rood mutsje!” De mensen moesten lachen en noemden haar vanaf dat moment 'Roodkapje'.	<p>Proloog Leeftijd indicatie van het kind geeft enorme kwetsbaarheid aan door overgang van kind naar puberteit.</p> <p>Verborgene code: Waarom is er sprake van een rood mutsje en geen andere kleur. Rood is de kleur van gevaar, maar ook: bloed. Het is een indicatie dat ze voor het eerst ongesteld is. Ze kreeg het mutsje van haar moeder, niet van de buurvrouw. Een goede</p>

	<p>moeder bereidt haar dochter goed voor op de eerste menstruatie. Het geeft dus aan dat de verstandhouding tussen moeder en dochter goed is.</p> <p>Dat ze het mutsje schaamteloos aan iedereen laat zien, geeft aan hoe naïef ze eigenlijk is. Ze is zich nog niet bewust wat de eerste menstruatie echt betekent.</p>
<p>Nu woonde de oma van Roodkapje in een huisje in het bos. Om de andere dag ging moeder met Roodkapje naar grootmoeder toe en ze nam een mandje mee met wat lekkers. Als ze daar waren, maakte moeder het huisje schoon, terwijl Roodkapje in de tuin speelde. Zo ging dat al een hele tijd.</p>	<p>Proloog Introductie van een derde figuur en uitleg over de normale situatie of dagelijkse routine: niets aan de hand.</p> <p>Verborgene code: Oma is nog zwakker dan moeder en dochter, want ze is oud, alleen en woont in het bos. Maar nogmaals: het is een goede moeder want ze zorgt voor oma.</p>
	<p>Van proloog naar trigger De uitgangspositie is bekend en de lezer staat op het spoor. Moeder heeft karakter gekregen, we weten dat Roodkapje een puber gaat worden met alle verschijnselen van dien en dat oma een zielige partij is die mantelzorg krijgt.</p> <p>De proloog moet niet te lang duren. Zo kun je nog uitgebreid vertellen over hoe het landschap aan de rand van het bos eruit ziet of hoe het huisje is ingericht, maar dat is niet relevante, zelfs volkomen nutteloze informatie. Als de proloog te lang duurt zapt de kijker al weg. Men gaat zich afvragen: Gebeurt er nog wat?</p> <p>We belanden in de volgende fase: de ‘trigger’ of wat wij wat minder prozaïsch noemen: het ‘motorisch moment’. De trekker van het pistool wordt overgehaald, het verhaal gaat vaart krijgen. De functie van de trigger is dat daardoor de situatie, de rust van de proloog verstoord gaat worden.</p>
<p>Op zekere dag vroeg de moeder aan Roodkapje, of zij het durfde om een keer alleen naar oma te gaan. Roodkapje bloosde van opwinding. Ze vond het spannend! Een keer zonder moeder naar oma. Zonder zich te bedenken stemde Roodkapje toe.</p>	<p>Trigger Moeder geeft Roodkapje een opdracht. Het waarom (heeft ze het druk, ontvangt ze een geheime minnaar?) wordt niet van belang geacht door de verteller. Ons brein vraagt zich toch even af, maar laat het snel los omdat het er blijkbaar niet toe doet. Moeder geeft de opdracht, punt. Dochter reageert primair (bloost) en stemt meteen toe om zich in een spannend avontuur te storten.</p>
<p>Maar moeder sprak vermanend: -“Lieve schat, denk er wel om, en dat moet je me beloven, dat je nóóit van het pad af zal gaan.” Roodkapje stond te trappelen van ongeduld en zei snel dat ze dat beloofde.</p>	<p>Trigger De opdracht gaat gepaard met een waarschuwing en een afgedwongen belofte waar het kind nauwelijks naar luistert.</p>

<p>Moeder vervolgde: -“En je weet, in het bos woont de grote boze wolf. En die wil zich nog wel eens voordoen als een voorname heer.</p>	<p>Trigger Om het belang van de waarschuwing te onderstrepen wordt de volgende rolfiguur geïntroduceerd: de grote boze wolf.</p> <p>Trucage De waarschuwing, feitelijk verteld aan Roodkapje, geeft ons als lezer aanvullende informatie die bewust uit de proloog is gehouden. Dat de wolf zich als heer kan verkleeden geeft aan dat menselijke communicatie mogelijk is.</p> <p>Verborgene code Een wolf in schaapskleden is in de tweede laag de vijand, het grote gevaar, de verleider of verhaal technisch gezien de antagonist. In de derde laag van waarden is deze figuur het Kwaad zelf, de duivel. De tweede verborgene code is dat Roodkapje nu bestempeld wordt tot de figuur die de hoofdrol gaat spelen (verhaal technisch gezien de held of protagonist). Haar avontuur wordt ons avontuur.</p>
<p>Je moet me beloven dat je met niemand, maar dan ook iemand zult praten in dat bos. Beloof je dat?” Roodkapje stak twee vingers omhoog en beloofde.</p>	<p>Trigger Roodkapje moet voor de tweede keer een belofte doen, want moeder heeft in de gaten dat ze gewoon weg wil. Roodkapje gedraagt zich als een echte puber en steekt snel de beide vingers omhoog want ze wil er vanaf zijn.</p>
<p>-“En dan nog wat, lieve kind. Zorg ervoor dat je voor zonsondergang weer thuis bent. Anders maakt mama zich heel erg ongerust.” Roodkapje kon niet wachten van ongeduld en riep snel -“Jaha mama.”</p>	<p>Trigger Verdorie, het is nog niet genoeg. Moeder hangt een keiharde eis aan het plezier wat ze haar dochter gunt (met pijn in het hart, maar het kind zal toch eens de wijde wereld in moeten gaan.)</p> <p>Verborgene code Maar wat voor consequentie heeft het voor Roodkapje als ze te laat thuis komt? Er wordt niet met straf bedreigd, maar er wordt emotionele druk uitgeoefend: dit ga je je moeder toch niet aandoen? Het kind reageert weer vol ongeduld en dat zit moeder niet lekker, dus:</p>
<p>Moeder pakte het mandje met daarin koekjes, wat brood, fruit en een flesje rode wijn en gaf het aan Roodkapje. - “Doe je voorzichtig?”</p>	<p>Trigger Nog een laatste vermaning terwijl de reis wordt voorbereid</p> <p>Trucage Het flesje wijn maakt niet voor niets deel uit van de inhoud van het mandje. Het zal er straks voor zorgen dat de wolf versneld in slaap valt. Maar dat weten we natuurlijk nog niet. Toch wordt die wijn onthouden, zodat we straks zullen zeggen: “o ja, die wijn...”</p>
<p>Roodkapje knikte, gaf mama een kus en ging huppelend en zingend op weg naar het huisje van oma.</p>	<p>Trigger De reis van A naar B is begonnen. Vol goede moed, zich niet bewust van gevaren gaat het kind op weg.</p> <p>Verborgene code</p>

	<p>De reis is niet alleen letterlijk een reis, het is een metafoor voor het levenspad. Een weg die loopt door een gebied vol onzekerheden, duistere plekken, maar ook zonneshijn en kwetterende vogels (symbolen van hoop). De puber trekt met al haar naïviteit de wereld in vol gevaren. Als dat maar goed gaat...</p>
	<p>Van trigger naar teasers De trigger bevat dus de opdracht die gepaard gaat met waarschuwingen, eisen en beloftes. Hierin worden voor de lezer de elementen samengevat die de verdere spanning in de vertelling zullen opstuwten. In ons achterhoofd weten we dat ze gewaarschuwd is, dat er een eis ligt van op tijd terug te komen, dat er beloftes zijn afgedwongen. Met dit ‘pakket’ gaat Roodkapje (en wij als lezer) het avontuur tegemoet. Wat volgt is de fase van de 12 ‘teasers’ die ons in drie stappen steeds dichterbij de climax brengen. De getallen 12 en 3 zijn in ons brein prettige getallen. Ze zijn in aantal ook overzichtelijk. De lezer zal op alle mogelijke manieren worden geplaagd en gepest. Het is een weg vol sporen en dwaalsporen. In het Engels wordt dit de ‘horror’ genoemd. Griezelige gebeurtenissen volgen elkaar op. Maar de verteller speelt met de lezer. De definitie van ‘verhaalspanning’ luidt: spanning (horror) ontstaat als de rolfiguur niet de informatie heeft die het publiek wel heeft. We zullen het zo meteen al snel zien hoe dat werkt. Van groot belang daarbij is dat de 12 opeenvolgende gebeurtenissen in drie stappen (momenten) steeds spannender worden. Binnen die drie stappen wemelt het van sporen en dwaalsporen. Op weg dus!</p>
<p>Onderweg zag ze ineens bloemen langs het pad. -“Oh, wat een mooie bloemen. Dat zal oma leuk vinden, ik zal ze eens verrassen met een boeketje.” Ze hurkte op het pad en begon de bloemetjes te plukken.</p>	<p>STAP 1 Ze is op weg en ogenschijnlijk gebeurt er iets spontaans: bloemen plukken voor oma. Verborgene code Ze hurkt en maakt zich daarmee klein en kwetsbaar. Maar omdat ze wel op het veilige pad blijft zijn we enigszins gerustgesteld. Ze houdt zich aan de waarschuwing van moeder.</p>
<p>Ondertussen struinde de boze wolf door het bos. Hij had in geen tijden gegeten en ineens snoof hij de geur van jong, vers mensenvlees.</p>	<p>Teaser 1(spoor) We worden geconfronteerd met de werkelijke bedoelingen van de wolf. Als reactie reageert ons brein: “Pas op Roodkapje, die wolf komt eraan, vlucht weg! Maar nee, Roodkapje blijft bloemen plukken. Shit! Verborgene code ‘Hij had in geen tijden gegeten’ heeft een seksuele betekenis. De wolf is niet letterlijk uit op eten, maar symbolisch gezien op seks.</p>

<p>Langzaam sloop hij dichterbij totdat hij ineens achter de bloemen plukkende Roodkapje stond. -“Goedemiddag!” Roodkapje schrok zich een hoedje: -“U laat me schrikken!” De wolf, die zich verkleed had als een heer, antwoordde: -“Ach kind, je hoeft niet te schrikken van me. Hoe heet je eigenlijk?”</p>	<p>Teaser 2 (dwaalspoor) Als je dit verhaal voor het eerst hoort word je op een dwaalspoor gebracht. Misschien is de wolf helemaal geen vleesetende engerd. Kijk eens hoe vriendelijk hij tegen Roodkapje praat. Ze schrikt in eerste instantie, maar hij stelt haar snel gerust. Hij maakt een ogenschijnlijk nietszeggend babbeltje.</p>
<p>-“Ze noemen me Roodkapje, meneer,” en ze wees op haar mutsje. -“Wat een mooie naam! En wat ben je aan het doen Roodkapje?” wilde de wolf weten. -“Ik ben bloemen aan het plukken.” -“Bloemen plukken? Voor wie dan wel?” -“Voor mijn oma.” De wolf keek om zich heen. -“Oma? Ik zie helemaal geen oma!” -”Nee, oma woont in dat witte huisje in het bos en ze woont helemaal alleen!”</p>	<p>Teaser 2 vervolg Het babbeltje wordt voortgezet, maar ondertussen... Trucage ...is de gemene truc die hij uithaalt, (en die Roodkapje niet door heeft) dat hij haar op vriendelijke manier ogenschijnlijk onschuldige vragen stelt. Zij geeft dan ook nietsvermoedend en in alle onschuld antwoorden. Verborgen code Deze ondervragingstactiek zal uiteindelijk leiden tot verraad en vernietiging. Immers, hij heeft nu informatie over zijn prooi: Er is een oma en die woont alleen.</p>
<p>-“Ach, woont daar jouw oma. Luister kind, kom eens mee, daar achter die rotsen, daar groeien veel mooiere bloemen dan hier langs het pad. En...daar groeien bramen en bosaardbeien. Dat zal oma lekker vinden! Kom maar eens mee met mij.”</p>	<p>Teaser 3 De wolf heeft honger en doet een poging Roodkapje uit het gezichtsveld van het pad te lokken. Ons brein reageert met: “Niet doen Roodkapje, hij was wel vriendelijk, maar dat vertrouw je toch niet meteen?”</p>
<p>En hij greep haar bij de hand, maar Roodkapje rukte zich los. -“Laat los, want ik mag van mama niet van het pad af en ook niet met vreemden praten. Opzouten jij!” De wolf ging rechtop staan, groette haar en wandelde rustig weg.</p>	<p>Teaser 4 (dwaalspoor) Opluchting bij het publiek. Gelukkig, ze trapt er niet in. Technisch gezien is dit een dwaalspoor. We denken nu dat Roodkapje van de wolf is verlost, maar het is slechts het begin van de rampspoed. Verborgen code Dat hij rechtop ging staan betekent dat hij zich wel degelijk over haar gebukt heeft (bedreigd). Waarschijnlijk heeft ze intuïtief dit gevoeld en is niet op zijn voorstel ingegaan.</p>
<p>Maar zodra hij uit haar gezichtsveld was verdwenen, snelde hij naar het huisje van oma. Daar aangekomen klopt hij op de deur.</p>	<p>STAP 2 Teaser 5 Shit! De spanning loopt op. Het publiek heeft in de gaten dat Roodkapje zonder het te weten verraad heeft gepleegd. Ze heeft oma overgeleverd aan de wolf.</p>
<p>De wolf slikte eens en zette zijn hoogste stemmetje op. -“Ik ben het oma, Roodkapje.” Even bleef het stil, waarna oma riep: -”Kom maar binnen kindje, de deur is los.” Verbaasd voelde de wolf aan de klink. Inderdaad, de deur was los.</p>	<p>Teaser 6 Wij weten als publiek dat oma zwak is en waarschijnlijk ook niet goed meer hoort. De wolf speelt zijn spel en wij mogen hopen dat oma het door heeft, maar het is erger: de deur is open. De wolf is zelfs verbaasd over het gemak waarmee hij binnen kan komen.</p>

<p>Hij bedacht zich geen moment, stormde naar binnen, stortte zich op de arme grootmoeder en verslond haar met huid en haar tot op het bot.</p>	<p>Teaser 7 Wij worden geconfronteerd met de terreur, de meedogenloosheid en wreedheid van de wolf. Oma heeft geen enkele kans meer.</p> <p>Trucage Deze meedogenloosheid wordt zo heftig gedemonstreerd om de spanning te vergroten als dadelijk Roodkapje aankomt bij het huis. Wat hij bij oma doet is erg, maar bij een kind...</p>
<p>Ziezo, zijn eerste honger was gestild. Snel trok hij kleren aan van oma, zette haar slaapmuts op en wachtte op het lekkerste wat nu in aantocht was. Het duurde niet lang, of hij hoorde Roodkapje zingen. Ze klopte op de deur.</p>	<p>Teaser 8 De spanning wordt opgevoerd doordat hij de kleren van oma aantrekt. Wij weten inmiddels dat Roodkapje naïef genoeg is om straks te geloven dat daar haar echte oma zit in plaats van de wolf in de kleren van oma.</p> <p>Trucage Niets is zo erg als dat wij als publiek niet meer vermoeden, maar zeker weten dat de onschuldige haar ondergang tegemoet gaat. Ze gaat het zelfs zingend tegemoet. Spanning loopt nog verder op want het publiek heeft informatie die de hoofdpersoon niet heeft.</p>
<p>-“Wie daar?” riep de wolf met zijn meest krakerige stem. -“Ik ben het oma, Roodkapje.” “Kom maar binnen kindje, de deur is los.” Roodkapje stapte het huisje binnen en babbelde maar door terwijl ze het mandje op tafel zette en de spulletjes uitpakte. -“Hallo oma, ja ik ben alleen vandaag, knap hè, want mama had geen tijd. Wat is het hier donker oma, ik zal de ramen eens opendoen dadelijk. Kijk eens wat ik heb meegenomen, lekkere broodjes en wat fruit en een flesje wijn en speciaal voor u een bosje bloe...”</p>	<p>STAP 3 Teaser 9 De wolf speelt zijn sluwe spel en Roodkapje hoort geen verschil in stem van oma of de imitatie van de wolf. Nog steeds nietsvermoedend huppelt ze het huisje binnen en babbelt maar door.</p> <p>Verborgene code Op onbewust niveau is dit een waarschuwing om altijd alert te blijven. Pubers hebben de neiging om zo met zichzelf bezig te zijn dat ze niet zien welke gevaren er op de loer liggen.</p>
<p>Ze had zich omgedraaid naar oma die in de schommelstoel zat vlak bij het smeulend haardvuur. Roodkapje schrok. -“M-maar oma, wat ziet u er slecht uit!”</p>	<p>Teaser 10 Ze schrikt als ze de figuur in de schommelstoel ziet, maar noemt haar nog steeds oma. Ze heeft dus nog niets door! Hoe dom kan iemand zijn.</p> <p>Verborgene code De wolf zit niet voor niets in een schommelstoel en niet op de sofa. Een schommelstoel staat symbool voor de aankondiging van de seksuele daad. Tegelijkertijd wekt het een schijn op van rust, maar die rust is bedrieglijk.</p>
<p>-“Ja kind, dat komt omdat oma een beetje ziek is. Maar kom eens dichterbij, klim op mijn schoot en geef me een kus.” Roodkapje aarzelde, maar voordat ze het wist trok de wolf haar op schoot.</p>	<p>Teaser 11 De wolf weet hoe het werkt. Hij maakt misbruik van de positie van iedere oma die haar kleindochter even wil knuffelen. Waarom aarzelt ze toch? Maar ze krijgt geen kans om die aarzeling om te zetten in een vlucht. Het is te laat. Hij trekt haar op schoot.</p> <p>Verborgene code Letterlijk is zij nu gevangen in de klauwen van de wolf. Ze kan niet meer terug. De op handen</p>

<p>Ineens zag Roodkapje het en zei: -“Maar oma, wat heeft u grote oren!” -“Dat is, dat is om je beter te kunnen horen.” De wolf snuffelde even over haar wangen. -“Maar oma, wat heeft u grote ogen!” -“Ach kind, dat is om je beter te kunnen zien!” De wolf ademde zwaar in haar gezicht. -“Maar oma, wat heeft u een grote mond met zulke scherpe tanden.”</p>	<p>zijnde verkrachting is in gang gezet. Teaser 12 (dwaalspoor) Zou Roodkapje door het stellen van (voor haar doen) slimme vragen in staat zijn om haar lot af te wenden? Verborgene code De wolf snuffelt... Een dierlijke reactie, zwaar erotisch geladen. Hij ademt zwaar: de erotiek gaat over in lust Trucage De laatste teaser is de opmaat naar de volgende fase in het verhaal: de climax of catastrofe.</p>
	<p>Van teasers naar catastrofe In 3 stappen en 12 teasers zijn we als publiek meegenomen tijdens de reis van de hoofdpersoon, de held Roodkapje. We zijn geconfronteerd met sporen en dwaalsporen. We kregen informatie die de held niet had en dat veroorzaakte spanning (horror) in ons brein. Iedere volgende teaser voegde net iets meer spanning toe dan de voorafgaande. Het getal 12 is een magisch getal en 12 teasers zijn wat betreft spanningsboog die ons brein kan bevatten niet te lang en niet te kort. We zien dan ook vaak dat met name in films sprake is van 3 stappen en 12 teasers vanaf de proloog naar de climax. De laatste stap is de opmaat naar de Climax, catastrofe of terror. Hierin worden we geconfronteerd met de gevolgen van al het voorafgaande. De opdracht en de reis die nodig is om de opdracht te vervullen. Tijdens deze tocht zijn de voornaamste karakters uitgediept. De held of protagonist Roodkapje die we nu kennen als dom, naïef . De held die haar oma verraadt. Aan de andere kant de wolf, de vijand of antagonist die we kennen als slim, sluw en wreed. Tijdens de climax komen die twee met elkaar in botsing, waarbij er een zal overwinnen. Omdat het kwade overwint blijven wij als publiek gefrustreerd achter. Dit einde is niet wat we willen.</p>
<p>Het bleef een moment doodstil. De klauwen van de wolf streelden even over het rode mutsje en haar blonde lokken. Ineens sperde hij zijn kaken wijd open.</p>	<p>Climax Letterlijk de stilte voor de storm. De climax wordt iets uitgesteld, maar dat verhoogde de spanning. In plaats van meteen toe te slaan (zoals we zagen bij het verslinden van oma) is er sprake van enig uitstel. Verborgene code Zijn klauwen (Roodkapje denkt dat het tedere handen zijn) streelden haar blonde lokken en het rode mutsje. Haar hoofd en vagina dus. Het strelen suggereert nog enige tederheid of compassie, maar dat is bedrieglijk en daarom maakt wat er volgt het daarom nog erger in het brein van het publiek.</p>

<p>-Grrrhaphaphapslik Met een paar gulzige happen verslond hij het kind met huid en haar tot op het bot. Hij trok de fles wijn open en dronk die in een paar slokken leeg. Ziezo, zijn honger was gestild. Hij zette zich in de schommelstoel en viel in een diepe, diepe slaap.</p>	<p>De climax of catastrofe. Het ergste is gebeurd. De wolf heeft eerst grootmoeder verorberd en vervolgens haar kleindochter. Hier eindigt in feite het verhaal van de reis van de protagonist Roodkapje. Wij als publiek blijven gefrustreerd en in verwarring achter. In het westerse denken willen wij echter dat verhalen goed aflopen. Een goede afloop van welk verhaal dan ook geeft ons Hoop. In de westerse samenleving is Hoop een belangrijke factor om positief in het leven te blijven staan. Bovendien willen we leren uit wat hier is gebeurd. Deze twee zaken: hoop en moraal komen aan de orde in de twee volgende fasen.</p>
	<p>Van climax naar loutering/redding Onderschat niet een moment van stilte na de catastrofe. De heftige gebeurtenissen moeten even worden verwerkt. Wij hebben zo lang onszelf in spanning gehouden. We waren ontzet door de climax, en hebben even een moment nodig om alles verwerken. Ook om onszelf te 'pijnigen' met de vraag: 'Hoe zal dit aflopen?' Ons brein werkt op volle toeren en zoekt mee naar een oplossing.</p>
<p>Ondertussen was de jager in de buurt van het huisje gekomen..</p>	<p>Aanvang van de loutering De redding is in aantocht. Trucage Dit is informatie die ons is achtergehouden. Zodoende komt de jager als een 'Deus ex machina' effect (uit het niets) tevoorschijn. Er gloort hoop voor ons.</p>
<p>Deze boswachter had de moeder van Roodkapje beloofd, dat hij af en toe eens een oogje in het zeil zou houden bij dat oude mens</p>	<p>Verborgene code Deze woorden geven aan dat de jager wel te vertrouwen is.</p>
<p>Dichterbij gekomen hoorde hij een enorm gesnurk. Nou wist hij wel dat grootmoeder behoorlijk kun snurken, maar zo erg had hij het nog nooit gehoord. Bij de deur gekomen riep hij haar, maar er klonk alleen gesnurk. Hij voelde aan de klink. De deur was los. Langzaam opende hij de deur en...</p>	<p>Loutering Eigenlijk willen we het uitschreeuwen naar de jager wat voor vreselijks die wolf heeft gedaan, maar ja, hij moet voorzichtig zijn en moet eerst op onderzoek uit. Ook hier wordt spanning opgebouwd. De jager heeft niet de informatie over de situatie die wij als publiek wel hebben.</p>
<p>...in het schijnsel van het binnenvallende daglicht zag hij het in één oogopslag. Daar zat niet oma in de stoel, maar dat was de boze wolf, in de kleren van oma. De jager bedacht zich geen moment. Hij haalde zijn geweer van zijn schouder, richtte op de kop van het beest en knalde het af. Baf. Met een doffe klap viel de wolf op de grond.</p>	<p>Verborgene code Waar Roodkapje zo naïef was dat ze niet meteen zag dat daar de wolf in de kleren van oma zat, ziet de volwassene meteen dat er sprake is van bedrog. Hij handelt dan ook snel en meedogenloos, wetend dat je het kwaad geen enkele kans moet geven. Doortasten optreden dus!</p>
<p>Maar... waar was oma? De jager rende door het huis, keek in de tuin, het schuurtje en overal riep hij haar. Geen antwoord.</p>	<p>Loutering Het ergste gevaar mag dan wel geweken zijn, de redding is nog niet voltooid. Trucage Spanningsopbouw. Want ook hier willen we het uitschreeuwen: daar zitten ze, in die buik!</p>

	Potverdorie jager, schiet nou toch op, dadelijk is het misschien te laat!
Hij keerde terug naar de wolf en toen hoorde hij eens stemmen uit zijn buik komen. -“Help, help, we zitten in de buik van de wolf, de wolf heeft ons opgegeten.” Daar hoorde de jager tot zijn ontzetting twee stemmen. Was die andere stem niet die van Roodkapje?	Loutering Opluchting dat de redding nu wel nabij is. Hè hè, hij heeft de stemmen herkend.
Hij trok zijn jagersmes en sneed met een grote haal de buik van de wolf open. Daar sprong eerst oma uit de buik en toen Roodkapje. Snel zochten ze een paar zware stenen, deden die in de buik, naaiden die dicht en gooiden het beest in een diepe put. -“Ziezo, die zal nooit meer iemand kwaad kunnen doen,” mompelde de jager.	Loutering Actie! De reddingsoperatie is voltooid. We zijn opgelucht. Geheime code De daadkracht van deze man wordt nog eens onderstreept. Geen halve maatregelen, hij is geen watje. Trucage Deze gegevens over de jager zijn nodig voor de epiloog van het verhaal.
	Van loutering naar epiloog We zijn bijna aan het eind van de reis. We weten dat het allemaal goed is afgelopen. Feitelijk zou het verhaal hier kunnen eindigen. Toch is die epiloog van belang om het verhaal ‘af’ te maken. Er is dan sprake van een ‘moraal’, de ‘boodschap’.
De zon was al bijna aan het ondergaan en moeder stond al ongerust te kijken naar het pad uit het bos.	Epiloog Moeder zei toch dat ze ongerust zou worden als het later werd.
Gelukkig, daar kwam Roodkapje aangehuppeld. Maar, wat was dat, daar was oma, die ondersteund werd door de jager! Wat was er gebeurd? Moeder snelde op ze af.	Epiloog Moeder wordt even heen en weer geslingerd tussen emoties van opluchting maar tegelijkertijd onrust over wat er gebeurd zou kunnen zijn. Maar het stemmetje in ons zegt dat moeder zich geen zorgen hoeft te maken. Wij weten immers hoe het afliep. Moeder niet. Dus:
Daar vertelden ze wat er allemaal die middag was gebeurd.	Epiloog Zo, nu heeft moeder ook deze informatie. Tijdens het verhaal kan het niet anders dan dat haar bewondering voor de jager alleen maar groeit. Hier wordt de geheime code onthuld die in de loutering verborgen zat. Moeder is ervan overtuigd dat de jager een krachtig en krachtdadig persoon is. Verborgene code De daadkracht wordt op symbolisch niveau aangeduid als zijn (seksuele) ‘potentie’. Een zeer geschikte kandidaat om een sterk nageslacht te produceren.
Toen ze in het huisje wat waren gekalmeerd en moeder Roodkapje naar bed had gebracht en oma in slaap was gevallen, keek moeder de jager aan.	Epiloog De opmaat voor de ‘uitsmijter’ van het verhaal. Er wordt voor gezorgd voor een intiem moment.

<p>-“Jij, dappere jager, jij hebt mijn moeder en mijn kind gered. Het bleef even stil en de jager wist niet zo gauw iets terug te zeggen. Maar dat hoefde ook niet.</p>	<p>Epiloog Op weg naar het slot Verborgene code Hier geeft moeder het motief aan voor de handeling die ze zo meteen zal plegen. Hij heeft namelijk een buitengewone prestatie geleverd en dat mag worden beloond. Dat de jager even zwijgt, geeft tevens zijn bescheidenheid weer. Alles op rij: Zo’n man wenst elke vrouw zichzelf: Eerlijk, oprecht, trouw aan zijn belofte, potent en bescheiden: de ideale partner.</p>
<p>Ze sloeg haar armen om hem heen en was hem o zo dankbaar dat dankzij hem alles goed was afgelopen.</p>	<p>Epiloog Wij kunnen dit allemaal billijken en goedkeuren. De beloning van de held: dankbaarheid. Verborgene code Moeder is single, dus een partner als deze is een buitenkans. Dankbaarheid is een ding. Het oogt netjes, oprecht en ach, een arm om iemand heen slaan kan geen kwaad. Maar de verborgene boodschap laat alles over aan onze verbeelding. Gaat ze ermee naar bed? Trouwen ze en leefden ze nog lang en gelukkig?</p>
<p>En Roodkapje? Nog lang heeft ze nachtmerries gehad over deze gebeurtenissen, maar uiteindelijk beseft ze hoe naïef ze was geweest.</p>	<p>Epiloog Het verhaal eindigt met een moraal, een boodschap voor de jonge lezers. Verborgene code De gebeurtenissen zijn niet in haar koude kleren gaan zitten (nachtmerries, dus de boodschap is zeer indringend) Moraal Roodkapje heeft hiervan geleerd. Ben niet naïef. In al haar onschuld pleegde ze verraad over grootmoeder. Zij verschaft de wolf informatie. Geloof niet meteen in zoete praatjes en beloftes (dat deed ze wel goed, want ze ging niet van het pad af). Kijk uit je doppen voor wolven in grootmoeders kleren. Verborgene code Haar verhaal is een initiatie rite: de overgang van kind naar volwassenheid. Het kind moet nog veel leren en komt ook figuurlijk nog vele ‘wolven’ tegen.</p>

Pfff! We zijn er! Het is gelukkig goed afgelopen. Dankzij het toeval dat de jager langs kwam op het juiste moment. Dat geeft ons weliswaar hoop, maar bedenk dat het ook heel anders had kunnen afgelopen. De boodschap is duidelijk.

Kijk hierna maar eens naar een goede speelfilm of theaterstuk en herken deze elementen. In een goede voorstelling is het een feest van herkenning!

Het verhaal van Roodkapje heeft vandaag de dag nog niets aan actualiteit ingeboet. Tienermeisjes die zich voor de webcam uitkleden omdat ze denken met een mooie jongeman te maken te hebben. Een meisje die een man zo zielig vond en nietsvermoedend zijn huis in ging waar ze werd vermoord.

Gelaagdheid of de verborgen codes

'Een goed verhaal activeert ons brein en raakt ons hart'

Een goede vertelling kent 'lagen'. Dat zijn verborgen codes die ons brein activeren, waardoor de verbeelding wordt gestimuleerd.

Eerste of bovenste laag

De eerste of fysiek waarneembare laag is wat we letterlijk lezen en zien.

- Het bos, met bomen, paden, struiken met daarin het huisje van oma
- De wolf, een vierpotig roofdier met menselijke eigenschappen (want het is een sprookje)
- Een meisje met een rood mutsje die nog bij moeder woont. Vader wordt niet genoemd

Tweede of middelste laag

De tweede of symbolische laag prikkelt de verbeelding. In welke mate die dat doet, is afhankelijk van bv leeftijd of intellect van de toehoorder. Kinderen zien die symbolische betekenissen nog niet, volwassenen wel. Volwassenen kunnen ook lijnen trekken van de fysieke laag naar soortgelijke situaties in het dagelijks leven. Daardoor wint het verhaal aan **betekenis**

- Het bos staat voor elk 'gebied' waar je moet uitkijken omdat overal en op de meest gekke momenten figuren tevoorschijn kunnen komen of vreemde dingen kunnen gebeuren. Het is het doolhof waarin je kunt verdwalen. Het is de achterbuurt, het desolate landschap, maar ook de mensheid zelf. En uitgerekend in dat gebied leeft oma. Wat doet ze daar? Heeft ze ervoor gekozen om in haar uppie daar te zitten? Blijkbaar wel, maar moeder schiet haar te hulp. Oma is daarmee de lokker die op symbolische wijze aangeeft dat het kwaad nietsontziend is.
- De wolf is het roofdier, de symbolische vertaling van mensen met elke vorm van slecht gedrag voor eigen gewin: drugsdealer, loverboy, crimineel, fraudeur, mafioso. Later zelfs duidelijk gemaakt als wat men in de spreektaal 'de wolf in schaapskleren' noemt.
- Rood mutsje wijst op de kleur van gevaar, maar ook bloed. Een groen mutsje geeft ineens een heel andere symboliek weer en kan ons op een heel ander spoor zetten. Nee, het is rood. Gevaar dreigt, maar het is ook de symboliek van haar eerste menstruatie. Het woord 'muts' is ook bekend in de betekenis van 'kutje'. Hiermee wordt met symboliek aangegeven dat het gaat om een meisje van plus minus 12 jaar oud (eerste menstruatie) dat beducht moet zijn op 'gevaar'. Verder woont ze bij haar moeder. Over een vaderfiguur wordt niet gerept. De symboliek hiervan is, dat het gaat om een zwakke partij die niet beschermt wordt door een vaderfiguur.

Derde of diepste laag

De derde laag geeft de kernwaarden weer waarmee op onderbewust niveau gecommuniceerd wordt. Zij geven aan het brein voeding om de boodschap, de moraal en/of normen beter te begrijpen (en ervan te leren). Daardoor wint het verhaal aan **vertelkracht**

- Het bos (en de symboliek daarvan) heeft als kernwaarde de moraliteit van 'voorzichtigheid' die geboden is. Voor de vertelling zelf levert deze vegetatieve situatie spanning op want je weet maar nooit wat daar allemaal plotseling kan gebeuren. Het kwade (wolf) maar ook het goede (jager). Feitelijk is het bos ook onze wereld in al haar facetten van rampen, tot de mooiste landschappen. Oma is daarin de prooi die een prooi kan zijn omdat ze niet beschermd is.

- De wolf is de kern van ‘het kwaad’. Het is niet meer de crimineel van symbolisch niveau, maar de duivel zelf. Het staat voor het vermogen van de mens om helse dingen te bedenken en deze ook uit te voeren. De boodschap is dat je dit soort figuren maar beter niet kunt vertrouwen. Maar ja, ze zijn zo slim...
- De kernboodschap van Roodkapje luidt: ‘kijk toch uit allemaal, vertrouw niet zomaar iemand, ben niet naïef’. De kernwaarde van deze rolfiguur is dat ze er zelf van geleerd heeft en ons met dit verhaal wil aanmoedigen dat wij er een conclusie uit trekken en er dus zelf van kunnen leren.

Naast de structuur is het vooral de gelaagdheid die ervoor zorgt dat storytelling de laatste tijd economisch interessant is. De vier basis elementen uit de creatieve storytelling kunnen toegepast worden in branding, marketing, pr, sales en evenementen. Bij een goede toepassing kunnen we verzekerd zijn van een briljant verhaal. En zoals we eerder zagen: klanten, consumenten, toeschouwers, het publiek: mensen onthouden vertellingen veel beter dan mededelingen en rapporten. We noemen het in economische zin de corporate en strategische storytelling.

CORPORATE: WAT ga je vertellen? Over je merk, bedrijf, product, dienst, productie, evenement? De werkwijze is dat je gelaagdheid opbouwt vanuit de derde naar de eerste laag toe.

1. Allereerst moet duidelijk zijn van je kernboodschap (kernwaarden en visie) is.
2. Inventariseer of analyseer welke symboliek je daarvoor kunt gebruiken of daarbij kunt inzetten: metaforen, symbolen, andere (bedrijfs)verhalen, gossips, etc.
3. Concretiseer (letterlijk: maak er beton van) deze symbolen in personages (held, vijand, helpers), tijd en plaats

STRATEGISCH: HOE ga je het vertellen? Door gebruik te maken van vertelstructuur (Roodkapje) in combinatie met strategisch taal/beeld gebruik

1. Zuigkracht van het verhaal, de prikkel of belofte voor de toehoorder om verder te gaan
2. Toepassen van de Roodkapje curve
3. Zodanig gebruik van beeld en/of taal impulsen waar het brein beter op reageert: ‘geheimen’, ‘beweging’ of interactie, zintuigelijke prikkels en emoties.

Roy Grünewald